

Arrest

nr. 145 827 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de document en die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk (binnen 0 dagen) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE KENNISGEVING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

■ Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

• 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid:

Betrokkene tracht de Belgische overheid te misleiden door gebruik te maken van valse documenten. Hij heeft in het kader van zijn asielaanvraag, ingediend op 13.04.2004, gebruik gemaakt van een valse Burundese identiteitskaart. Hij heeft deze valse identiteitskaart ook voorgelegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 30.09.2009. Vervolgens heeft hij bij de aanvragen om machtiging tot verblijf, ingediend op 06.06.2011 en op 12.08.2013, een vals Burundees paspoort voorgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij betoogt in essentie dat het bestreden bevel afgegeven werd in het kader van een gebonden bevoegdheid zodat de eventuele nietigverklaring geen voordeel kan opleveren aan de verzoekende partij. De opgeworpen schending van de hogere rechtsnormen is ongegrond.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij betwist dat verweerder een gebonden bevoegdheid heeft. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormeld artikel van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting “uiteraard” niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM1.

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is gelet op het feit dat verzoeker op 28.05.2013 vader werd van een zoon, I. J. K. (..), geboren uit zijn partnerrelatie met mevrouw M. C. (..), asielzoekster van Guineese nationaliteit.

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

In casu wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker de vader is van een minderjarig kind, waarvan de moeder thans asielzoekster is, en dus minstens een tijdelijk recht heeft op verblijf in België. Gelet op zijn jonge leeftijd is I. J. K. (...) helemaal afhankelijk van verzoeker. Er is onbetwistbaar sprake van een gezinsleven.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een eerste aanvraag om verblijf is er geen inmenging en geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM. Er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’ – toets. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, is er schending van artikel 8 EVRM.

Het gaat om de positieve verplichting voor de staat om artikel 8 EVRM na te leven door aan een vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te verblijven indien er gezinsleden, eigen onderdanen of vreemdelingen, verblijven².

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker van zijn minderjarige zoon zou worden gescheiden. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het gezinsleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, alsook 8EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing verwijst naast artikel 7 Vreemdelingenwet tevens naar een artikel 74/14 § 3, zonder evenwel deze wetsbepaling verder te definiëren.

Dit is een motiveringsgebrek.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

Ondergeschikt, indien tegenpartij de bestreden beslissing op artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet heeft willen stoelen, argumenteert verzoeker als volgt:

Artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”

Tegenpartij beschikt over een mogelijkheid om de termijn van het bevel te verminderen naar zeven dagen tot geen enkele dag. Het is voor tegenpartij bijgevolg mogelijk om in de gevallen voorzien in artikel 74/14 § 3 Vreemdelingen geen verkorte termijn te voorzien.

Bovendien indien tegenpartij gebruik wenst te maken van deze wettelijk voorziene mogelijkheid beschikt tegenpartij over een appreciatiemogelijkheid inzake de termijn waarnaar het bevel wordt herleid.

In casu motiveert tegenpartij in de bestreden beslissing noch waarom in casu gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid een bevel met een verkorte termijn af te leveren, noch waarom in casu een termijn van 0 dagen wordt toegekend.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 74/14 § 3 3° Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het feit dat verzoeker aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 07.08.2013 naast een kopie van zijn nationaal paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011, tevens een attest dd. 17.02.2012 in, afgeleverd door de Ambassade van Burundi te Brussel.

Middels dit attest toont verzoeker aan dat zijn paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011, een origineel en rechtsgeldig document betreft (stuk 2 gevoegd aan de 9bis-aanvraag).

Dit attest bevindt zich in het administratief dossier.

Tegenpartij stelt ten onrechte dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van een vals nationaal paspoort.

Daarnaast is op te merken dat niet vaststaat dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van een vals identiteitsdocument in het kader van zijn asielaanvraag, dat overigens dateert van 10 jaar geleden. De beslissing van het CGVS met betrekking tot dit identiteitsdocument is geen beslissing van een administratieve rechtbank, waarbij tegenpartij zich op een in kracht van gewijsde getreden arrest zou kunnen beroepen.

Overigens heeft de Raad van State herhaaldelijk bevestigd dat het principe “omnia fraus corrumpit” geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde (RvS, n°191.586 18 maart 2009 ; RvS n°190.783 25 februari 2009).

De bestreden beslissing schendt artikel 74/14 §3 3° Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Vooreerst dient gesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden vastgesteld. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Voorts blijkt uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij (zie PV van verhoor van 12 december 2014, p. 4) dat de moeder van haar kind zelf geen verblijfsrecht in België heeft zodat evenmin blijkt dat het kind van verzoekende partij verblijfsrecht heeft in België en aldus niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing aldus een inbreuk kan vormen op een gezinsleven waarvan geen enkel gezinslid toegelaten of gemachtigd is tot verblijf.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Zij wijst er weliswaar op dat haar kind afhankelijk is van haar hetgeen echter tegengesproken wordt door haar eigen verklaringen en die van de moeder van het kind waaruit blijkt dat verzoekende partij niet in staat is bij te dragen in de opvoeding van het kind en het kind slechts eenmaal per maand bezoekt. Bovendien, zelfs al zou haar kind afhankelijk zijn van haar, *quod non in casu*, blijkt niet dat dit element haar kind zou verhinderen verzoekende partij te vergezellen naar Burundi of elders en er mag evenmin uit het oog worden verloren dat haar kind zich, gelet op de jonge leeftijd nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekende partij of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In zoverre verzoekende partij nog meent dat artikel 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet gevolgd worden.

3.3. Voorts, waar de verzoekende partij nog meent dat er verwezen wordt naar artikel 74/14, §3, zonder deze wetbepaling verder te definiëren zodat er een motiveringsgebrek is, dient vastgesteld dat haar betoog feitelijke grondslag mist. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat verwezen wordt naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen wordt verminderd omdat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Er wordt op gewezen dat zij de Belgische overheid heeft trachten te misleiden door gebruik te maken van valse documenten. Zo heeft zij in het kader van haar asielaanvraag, ingediend op 13 april 2004, gebruik gemaakt van een valse Burundese identiteitskaart en heeft zij deze ook voorgelegd bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 30 september 2009. Vervolgens heeft zij bij haar aanvragen om machtiging tot verblijf van 6 juni 2011 en 12 augustus 2013 een vals Burundees paspoort voorgelegd.

Ook haar betoog dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen norm mist feitelijke grondslag. Verweerder motiveerde namelijk – zoals

reeds gesteld – dat hij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, deed omdat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Deze motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Ook heeft de verweerder toegelicht waarom hij opteert voor een termijn van nul dagen waarbij hij verwijst naar het diverse malen gebruikt te hebben van valse stukken door de verzoekende partij.

3.4. Voorts blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij op 26 januari 2005 heeft vastgesteld dat verzoekende partij een valse Burundese identiteitskaart heeft voorgelegd. Immers, uit onderzoek van de Cedoca-dienst is gebleken dat het nummer van de identiteitskaart vals is omdat op 8 november 2004 de afgeleverde identiteitskaartnummers door de Burundese autoriteiten niet hoger lagen dan het nummer dat op 12 december 2003 op de identiteitskaart prijkte en dat bovendien de persoon die de identiteitskaart had afgeleverd reeds in juni 2002 was vervangen door een andere persoon. Tevens blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 september 2009 zich opnieuw bediende van voormelde valse identiteitskaart. Verzoekende partij meent dat de verweerder zich niet kan steunen op de bevindingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad ziet evenwel niet in waarom de verweerder geen rekening zou mogen houden met de bevindingen van voormelde instantie, louter omwille van het feit dat deze instantie geen rechtbank is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen. Verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de voorgelegde identiteitskaart – in tegenstelling tot de objectieve vaststellingen inzake valsheid – wel degelijk een authentiek document betrof.

Verzoekende partij richt zich voorts tegen de motivering dat zij zich in latere aanvragen ook bediend heeft van een vals paspoort. Zij meent immers dat, toen zij een paspoort voorlegde, dit geen vals paspoort betrof omdat zij bij dit paspoort tevens een attest van de ambassade had gevoegd dat bevestigde dat het om een authentiek document ging. Inderdaad blijkt dat dergelijk attest zich in het administratief dossier bevindt, doch aangaande het paspoort werd opgemerkt dat uit onderzoek van de centrale dienst voor de bestrijding van valsheden is gebleken dat meerdere controlegetallen op het paspoort niet correct zijn zodat het onomstotelijk om een vals paspoort gaat. Voorts heeft de verweerder aangaande het bijgevoegde attest van de ambassade geoordeeld dat dit onvoldoende is om de bevindingen inzake valsheid teniet te doen. Immers wordt op dit attest geen verklaring verstrekt voor de tekortkomingen van het paspoort. Door opnieuw te verwijzen naar dit attest, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bevindingen van de verweerder terzake kennelijk onredelijk of onjuist zijn. Voor de volledigheid verwijst de Raad tevens naar zijn arrest nr. 145 821 in de zaak 146 934 van 19 mei 2015.

Het betoog van de verzoekende partij inzake het adagium "*fraus omnia corrumpit*" is voorts niet dienstig nu de verweerder in casu geen toepassing heeft gemaakt van voormeld adagium maar wel van artikel 74/14, §3, 3° waarbij geoordeeld werd dat gelet op het gebruik van valse stukken verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en derhalve haar geen termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten.

3.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen. Gelet op voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER